

Con Trai Đà Lạt Hà Trần Thục Uyên

Nó vốn dốt môn địa lý nên khi nghe anh Hai nói: "Tao sẽ đi Đà Lạt lập nghiệp". Nó tròn mắt nhìn và giở bản đồ mò mẫm một hồi mới biết được tạo độ mà anh nó sẽ đặt chân đến. Tuy thế, nó cũng chẳng hình dung được Đà Lạt như thế nào. Nó cũng chẳng bận tâm lâu cho đến khi thi tốt nghiệp xong thì anh Hai viết thư xuống cho nó.

"Nhóc con!

Nếu có thể, nhóc thi Đại học trên Đà Lạt và ở đây với anh cho vui. Chịu chứ".

Má nó cười và bảo:

-Tuỳ con, khí hậu ở trên đó mát mẻ, dễ học. Suy nghĩ cho kĩ con ạ!

Chẳng cần phai suy nghĩ thêm, đặt bút dứt khoát, nó nắn nót ghi "Trường Đại học Đà Lạt" vào hồ sơ dự thi

Và bây giờ nó đang say sưa đuổi theo một chú bướm sắc sỡ, nó đùa với cơn gió mang cái lạnh ngọt ngào của xứ sở cao nguyên. Nó đưa tay định hái một đóa hoa rất đẹp nhưng vẫn chưa biết tên thì bỗng nhiên một cây thông thật ọ ọ đề lên người nó. Nó la hét vẫy vùng

-Nhóc! Đậy đi

Nó từ từ mở mắt. Trời ạ! Nó đã mơ một giấc mơ kinh hoàng, cái mền day đè lên người làm nó' ngạt thở. Nó lảo nhảm:

-Thành phố kì cục! Ngủ với cái mền này thật đáng ghét.

Tiếng anh Hai vọng lên từ nhà bếp:

-Đến giờ rồi đó, chuẩn bị ăn sáng rồi đi thi. Con gái mười tám rồi mà còn ham ngủ

Nó bật dậy, trời thật lạnh, lạnh như ly kem mà nó thường hay ăn khi còn ở dưới phố. Vừa nhả nhó đánh răng, rửa mặt nó vừa lải nhải:

-Nước lạnh buốt. Kì cục! Biết thế thì ở nhà ...

Anh Hai chờ nó đến trường thi. Đông đúc, ồn ào. "Như một đàn bướm rục rỡ!" Nó nghĩ thế khi thấy ai cũng mặc áo len, áo khoác. Cái áo day cộm, nặng nề làm nó khó chịu.

-Áo với xống. Kì cục!

Phòng thi đầy rội. Nó cảm thấy hơi run chẳng biết vì lạnh hay vì sợ. Nó vội nhắm mắt khoanh tay và thở sâu để giữ bình tĩnh.

-Này, cô bé, ngủ hờ?

Giật mình, mở tròn mắt, nó ngạc nhiên nhìn nhân vật trước mắt. Hẳn là con trai. "Con trai" nheo mắt hỏi nó:

-Hình như cô bé không phải là người Đà Lạt?

Nó cảm thấy bức mình. "Đồ con trai vô duyên. Người gì mà cục!" Nó hất mặt, lớn tiếng:

-Ừa! vậy đó! sao không?

"Con trai" cười:

-Chỉ có người xứ khác mới sợ cái lạnh củ Đà Lạt thôi, bé à!

"Sao hẳn biết nhỉ! Nó thầm nghĩ nhưng vẫn trả lời:

-Tôi không sợ!

"Con trai" nhìn nó chăm chú:

-Thật không? Vậy sáng nay ai chê nước Đà Lạt lạnh? Có phải Nhóc không?

Nó giạ mình: "Hẳn đúng là ma xó rồi. Biết cả tên cúng cơm của mình nữa!". Nó cảm thấy lạnh người. "Con trai" vẫn từ tốn:

-Nè! Đừng ngơ ngác như thế! Cô giáo gọi vô phòng thi rồi kìa!

Nó choàng tỉnh, lật đặt bước theo nhóm thí sinh gần đó

Thật bất ngờ, người coi thi nó không ai khác lại là "Con trai" và thêm một cô giáo nữa.

nó than thầm trong bụng: "Đúng là thành phố ma quái!"

-Nè! Uyên Trang! Kí tên đi chứ?

"Con trai" đưa nó giấy tờ để kí tên. Nó vội liếc bằng tên "Con trai": "Nguyễn Văn Hoà".

Hừ! Ít nhất thì mình cũng biết được hẳn là sinh viên chứ không phải ma!

Rồi thì những ngày thi cũng qua. Nó lắc lắc cái đầu cho chữ nghĩa rơi ra "như thể thanh thản hơn!" Nó tự nghĩ như thế khi leo lên cây ổi phía sau nhà anh Hai.

Buổi chiều, Đà Lạt không đáng ghét và kì cục như nó thường nghĩ mà Đà Lạt trở nên dễ thương thơ như những "trái ổi tuyệt vời"

-Nhóc ơi! À! Uyên trang ơi! cho ăn ké với nha!

nó" giật mình nhìn sang chỗ phát ra tiếng nói. Trời ạ! "Con trai". Hẳn đang cười, tự nhiên nó ghét nụ cười của hẳn quá chừng. Bây giờ nó mới hiểu tại sao "con trai" lại biết rõ về nó.

-Chào ông hàng xóm đáng kính!

"Con trai" lại cười:

-Cô bé thù dai quá! Tên tôi là

-Nguyễn Văn Hoà, đúng không?

"Con trai" nheo mắt nghịch ngợm:

-Hoá ra cô bé có để ý tôi!

-Hứ! Ai thèm!

"Con trai" bước gần đến nó . Nó cảm thấy sợ, chân tay luống cuống và "Bích". Nó quên mất là mình đang ngự trị trên cây ổi, cho đến khi nó mở mắt ra thì thò:

Đây là đâu vậy ?

Tiếng "con trai" lo lắng:

-Bé ấu quá đi! may mà không sao! Bé mà có bề gì chắc anhchết quá!

-Bắt đền anh Hoà đó! Mặt anh giống ông kẹ quá làm Trang sợ!

-Được rồi, bé ngồi đây đợi anh chút xíu .

Vừa nói, "con trai", à không, Hoà chạy vụt đi lúc sau anh quay lại trên tay là bông hồng đỏ, anh nói:

-Tặng Trang nè!

Nó cảm thấy bối rối khủng khiếp, lần đầu tiên nó "bị" tặng hoa như vậy . Nó lắp bắp:

-Cám ơn anh! Hoa đẹp quá!

-Nhưng đâu có đẹp bằng người cầm hoa .

Nó bẽn lẽn quay mặt đi, trong một thoáng nó cảm thấy Đà Lạt sao mà thân thương quá đối với cảm giác đáng ghét tự nhiên biến mất . Nó thì thầm "nhất định mình sẽ học ở Đà Lạt . Nhất định là như thế!"